

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 24 november 2020 met nummer RvVb-UDN-2021-0306
in de zaak met rolnummer 1920-RvVb-0726-UDN

Verzoekende partijen	1. mevrouw Astrid GOEDTKINDT 2. mevrouw Christel RAEMDONCK
	vertegenwoordigd door advocaat Stijn VERBIST met woonplaatskeuze op het kantoor te 2000 Antwerpen, Graaf van Hoornestraat 51
Verwerende partij	de provincie ANTWERPEN vertegenwoordigd door de deputatie van de provincieraad
Tussenkommende partij	de nv PINE
	vertegenwoordigd door advocaat Olivier VERHULST met woonplaatskeuze op het kantoor te 2600 Antwerpen, Borsbeeksebrug 36

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 17 november 2020 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de verwerende partij van 19 maart 2020.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de tussenkommende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen van 31 oktober 2019 ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de tussenkommende partij een omgevingsvergunning verleend onder voorwaarden en volgens de in beroep aangepaste plannen voor het bouwen van drie gekoppelde eengezinswoningen op de percelen gelegen te 2660 Antwerpen, deelgemeente Hoboken, Hertoglei zn, met als kadastrale omschrijving afdeling 37, sectie C, nummers 118L, 139F2, 139B2, 139A2 en 139G.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

Met een aangetekende brief van 23 juni 2020 vordert de verzoekende partij de vernietiging van de bestreden beslissing.

De tussenkommende partij verzoekt met een verzoek tot tussenkomst neergelegd voor de hierna vermelde zitting om in de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tussen te komen.

De verwerende partij dient geen nota met opmerkingen over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid maar wel het administratief dossier in. De argumentatie van de tussenkomende partij over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is opgenomen in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op de openbare zitting van 19 november 2020.

Advocaat Joke DERWA *loco* advocaat Stijn VERBIST voert het woord voor de verzoekende partij. Advocaat Olivier VERHULST voert het woord voor de tussenkomende partij. De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtcolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtcolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De tussenkomende partij dient op 2 augustus 2019 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen een aanvraag in voor een omgevingsvergunning voor “het bouwen van drie gekoppelde eengezinswoningen” op de percelen gelegen te 2660 Antwerpen, deelgemeente Hoboken, Hertoglei zn, met als kadastrale omschrijving afdeling 37, sectie C, nummers 118L, 139F2, 139B2, 139A2 en 139G.

Eerder weigerde de verwerende partij op 4 augustus 2016 na een administratief beroep van onder andere de verzoekende partijen een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een eengezinswoning met een afwerking met tweede blinde gevels voor het perceel gelegen in de Hertoglei 59, met als kadastrale omschrijving afdeling 37, sectie C, nummer 139P3.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 12 augustus 2019 tot en met 10 september 2019, dienen de verzoekende partijen een bezwaarschrift in.

De gemeentelijke omgevingsambtenaar adviseert in zijn verslag van 25 oktober 2019 om de omgevingsvergunning te weigeren.

Het college van burgemeester en schepenen weigert op 31 oktober 2019 een omgevingsvergunning aan de tussenkomende partij zich daarvoor integraal aansluitend bij het verslag van de gemeentelijke omgevingsambtenaar.

Tegen die beslissing tekent de tussenkomende partij op 4 december 2019 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In haar beroepschrift stelt de tussenkomende partij haar plannen op de volgende wijze aan te passen:

- de plafondhoogte op de eerste verdieping van de woningen wordt naar 2,6 m gebrachte en de hoogte van de tuinbergingen naar 2,2 m in overeenstemming met artikel 21 van de Bouwcode
- de woningen worden een meter dieper op het perceel ingeplant
- de scheidingsmuren worden aangepast in overeenstemming met artikel 34 van de Bouwcode

- de woningen worden trapsgewijs ingeplant om tegemoet te komen aan de opmerking omtrent de afwijking van artikel 13 van de Bouwcode
- de bergruimte wordt gewijzigd.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen werd om advies gevraagd. Het college gaf geen advies.

De provinciale omgevingsambtenaar adviseert in zijn verslag van 12 maart 2020 om het beroep niet in te willigen en de omgevingsvergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 16 maart 2020 verklaart de verwerende partij het beroep op 19 maart 2020 gegrond en verleent een omgevingsvergunning onder voorwaarden en overeenkomstig de in beroep gewijzigde plannen.

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Een onderzoek van de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst is enkel aan de orde indien de voorwaarden om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

De tussenkomende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering. De Raad is echter van oordeel dat de exceptie van de tussenkomende partij slechts onderzocht en beoordeeld dient te worden wanneer de voorwaarden om de schorsing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

De verzoekende partij die bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de bestreden beslissing nastreeft moet het uiterst dringende karakter van de zaak aantonen. Ze moet daarnaast ook een middel aanvoeren dat op basis van een eerste voorlopig onderzoek de vernietiging van de beslissing kan verantwoorden en dus ernstig is. Pas wanneer die twee voorwaarden vervuld zijn, kan de Raad de schorsing van de bestreden beslissing bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid (artikel 40, §2, eerste lid DBRC-decreet).

A. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen wijzen erop dat ze onmiddellijk naast het projectgebied wonen. Ze zijn van oordeel dat door de uitvoering van de vergunning het betrokken huizenblok van inrichting en bouwrichting zal veranderen. De woningen van het huizenblok zijn nu gericht naar de Louisalei met daarachter diepe tuinen tot aan de Hertoglei. Ze zijn van oordeel dat het een wijk is met een sterk

groen karakter en verwijzen naar een luchtfoto van het huizenblok waaruit dit groene karakter blijkt, dat volgens hen zal verdwijnen bij de uitvoering van de vergunning.

De werken zijn gestart op 17 november 2019, meer bepaald door het vellen van bomen. Ze benadrukken dat de politie de werken niet wenst stil te leggen zonder beslissing van de rechtbank. Ze menen dat de kaalslag stuitend is en dat het waardevol karakter van de bomen duidelijk blijkt uit de foto's die ze voorleggen.

Ze zijn verder van oordeel dat de afhandeling van de gewone schorsingsperiode te laat zal komen om de verwezenlijking van de ernstige nadelen te voorkomen. Ze menen dat uit alles blijkt dat de tussenkomen partij de uitkomst van het ingestelde vernietigingsberoep niet wenst af te wachten en dat nu "elke minuut, elk uur" op onherstelbare wijze waardevol groen sneuvelt. Een aanzienlijk deel van de bomen is reeds gekapt. Een reguliere schorsingsprocedure kan niet worden doorlopen omdat de gemiddelde behandelingsduur hiervan op zes maanden wordt geschat. Ze stellen dat binnen die termijn van zes maanden al het waardevol groen op het terrein zal verdwenen zijn, waarna de werken relatief snel kunnen worden aangevat met al een bouw in een vergevorderd stadium binnen enkele maanden. Van zodra de funderingen zijn uitgegraven en de ruwbouw een feit is, zal hun uitzicht en woongenot onomkeerbaar en op ernstige wijze worden geschonden.

Ze stellen nog dat ze met de vereiste spoed en diligentie zijn opgetreden omdat ze het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hebben ingediend op de dag dat de tussenkomen partij is gestart met het rooien van de bomen en het bouwklaar maken van het terrein.

2.

De tussenkomen partij wijst erop dat het in deze spoedeisende procedure aan een verzoekende partij is om aan de hand van concrete, pertinente en precieze gegevens aannemelijk te maken dat de afhandeling van een gewone schorsingsprocedure te laat zal komen om de verwezenlijking van de nadelige gevolgen die voortvloeien uit de uitvoering van de bestreden beslissing te voorkomen. Het onderzoek in deze procedure is immers noodzakelijk beperkt tot een strikt minimum zodat de aanwending ervan eerder uitzonderlijk moet zijn. Daarom is het volgens haar ook een absolute noodzaak dat een verzoekende partij zeer duidelijk en uitvoerig motiveert wat de nadelige gevolgen zijn.

Volgens de tussenkomen partij laten de verzoekende partijen na om onder de titel "uiterst dringende noodzakelijkheid" de nadelige gevolgen van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing concreet te duiden. Er moeten nadelen worden aangevoerd die een behandeling bij uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoorden, maar dit wordt door de verzoekende partijen nagelaten. Daarbij volstaat een louter verwijzen naar de uiteenzetting over het belang bij de vordering niet en overigens laten de verzoekende partijen zelfs dat hier na. Ze is verder van oordeel dat de uiteenzetting van het "belang" van de verzoekende partijen zeer vaag en summier is en dan meer in het bijzonder wat betreft de vermeende nadelen die ze menen te zullen ondervinden. De tussenkomen partij benadrukt dat de bestreden beslissing de bouw van slechts drie woningen als voorwerp heeft en dat de verzoekende partijen de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hebben ingesteld om het kappen van de bomen in uitvoering van de beslissing met als doel de percelen bouwrijp te maken, te verhinderen maar dat ze in het geheel nalaten de in het kader van het belang aangevoerde nadelen van inkijk, privacyschending, lawaaihinder en visuele storing door het kappen van de bomen concreet te duiden. Ze merkt op dat de verzoekende partijen geen enkel bewijskrachtig element voorleggen en dat ze geen exclusief recht hebben op een uitgestrekt uitzicht en een groene omgeving.

Verder benadrukt ze dat in het kader van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de nadelige gevolgen naast voldoende concreet ook voldoende zwaarwichtig moeten zijn om de ingrijpende maatregel van een dergelijke schorsing te verantwoorden. Dat wordt volgens de tussenkomenende partij niet aangetoond. Ze meent dat er geen sprake is van een onaanvaardbare hinder. Anders dan de verzoekende partijen doen uitschijnen, komt er geen totale kaalslag van het achterliggende gebied. Immers, er komen slechts drie gekoppelde eengezinswoningen waarbij de nu uitgevoerde kapwerken betrekking hebben op het kappen van negen bomen die zich aan de zijde van de Hertoglei bevinden in het midden van de betrokken percelen en niet aan de zijde van de woningen van de verzoekende partijen, waar er nog steeds een groenbuffer zal zijn. Daartoe verwijst ze naar het plan van de te rooien bomen zoals dat is opgenomen in de bestreden beslissing, naar de opgelegde voorwaarde die bepaalt dat het vellen van de bomen 1, 2 en 3 gecompenseerd moet worden door het aanplanten van nieuwe bomen en naar de opgelegde voorwaarde voor de tuinafsluitingen die enkel inheemse hagen toelaat. Er is verder ook een voorwaarde voor de groenbescherming bij de uitvoering van de werken. Deze bepalingen zijn opgenomen in de vergunning op eensluitend advies van de provinciale omgevingsambtenaar. De tussenkomenende partij meent dat hieruit blijkt dat de bestreden beslissing bijzondere aandacht heeft voor het groen op de percelen en dat de stelling als zou de uitvoering van de vergunning privacy-, lawaai- en visuele hinder veroorzaken, feitelijke grondslag mist.

Uit de luchtfoto blijkt dat de niet-gekapte bomen nog een groenbuffer vormen naar de woning van de verzoekende partijen toe. De tussenkomenende partij brengt foto's bij van het terrein na de kap, genomen op 18 november 2020 en waaruit blijkt dat er nog een groenbuffer aanwezig is. Ze herhaalt dat hun standpunt duidelijk feitelijke grondslag mist. Ze wijst er nog op dat de verzoekende partijen zich beklagen dat waardevol groengebied zou verdwijnen maar dat de luchtfoto duidelijk aantoont dat de verzoekende partijen zelf maar één boom in hun tuin hebben behouden en voor het overige ook alle bomen hebben gerooid.

De tussenkomenende partij wijst er ten overvloede op dat de aanvraag zich in verstedelijkt woongebied situeert zodat er een grotere tolerantie mag worden verwacht alvorens er sprake kan zijn van een radicale ingreep in hun leefomgeving en woongenot. Zo moet er volgens haar rekening worden gehouden met hinder die inherent is aan een woongebied en is er geen exclusief recht op een uitgestrekt uitzicht en/of een groene omgeving.

Volgens de tussenkomenende partij is de vordering doelloos geworden. Ze wijst erop dat ze op 17 november 2020 begonnen is met de uitvoering van de vergunning en meer bepaald met het rooien van de bomen die op basis van de vergunning mochten worden geveld om de percelen bouwrijp te maken. Ze voegt foto's om de uitvoering van de kap te duiden en om aan te geven dat de kap van de negen bomen is gefinaliseerd. Ze benadrukt trouwens dat ze, zoals opgelegd door de bestreden beslissing, nieuwe bomen en groene afsluitingen bestaande uit inheemse hagen zal aanplanten. Ze meent ook dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift zelf erkennen dat het nadeel zich al heeft gerealiseerd. De enige conclusie is dan ook dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid doelloos is geworden. Dergelijke schorsing kan immers alleen nog maar worden bevolen als er voor de verzoekende partijen nog een nuttig effect is omdat er anders geen uiterst dringende noodzakelijkheid meer is.

De ingeroepen nadelen zijn dan ook verwezenlijkt zodat de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid haar preventieve karakter verliest. Deze hinder kan niet meer verholpen worden volgens haar en de nog uit te voeren werken hebben volgens haar geen dermate versterkend effect op de ingeroepen hinder dat dit een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoordt.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij die vindt dat haar zaak uiterst dringend is, moet in het verzoekschrift onderbouwd uiteenzetten waarom dat het geval is (artikel 40, §3 DBRC-decreet). Op haar rust dus de bewijslast om voldoende precies en aannemelijk aan te tonen dat ze nadelige gevolgen kan ondervinden door de bestreden beslissing en dat zelfs de afhandeling van een schorsingsprocedure te laat zal komen om die gevolgen te voorkomen.

Van de verzoekende partij wordt bovendien verwacht dat ze met de gepaste spoed en diligentie optreedt en de uiterst dringende noodzakelijkheid niet zelf in de hand werkt of nadelig beïnvloedt.

2.

Met de bestreden beslissing wordt een omgevingsvergunning verleend voor het bouwen van drie gekoppelde eengezinswoningen en de bijhorende tuinbergingen aan de Hertoglei te Hoboken. Ook wordt het vellen van negen bomen vergund onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat drie nieuwe bomen worden aangeplant en dat de tuinafsluitingen bestaan uit inheems groen.

De verzoekende partijen enten de uiterst dringende noodzakelijkheid op het verdwijnen van het groen bij het vellen van de bomen. Ze wijzen op de kaalslag en het waardevolle karakter van de bomen. Ze menen dat een gewone vordering tot schorsing te laat zal komen om dit nog te voorkomen en stellen dat ze op de dag zelf dat de kapwerken zijn begonnen de vordering hebben ingesteld bij de Raad. Verder enten ze de uiterst dringende noodzakelijkheid op de mogelijkheid dat de ruwbouwwerken snel worden afgewerkt, waardoor hun uitzicht en woongenot onomkeerbaar en op ernstige wijze zal zijn geschonden

3.

Het doel van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid is om uiterst dringende schadelijke gevolgen te voorkomen. Eens de werken, die door de verzoekende partij zijn aangeduid als oorzaak van de schadelijke gevolgen, zijn uitgevoerd, zijn de schadelijke gevolgen gerealiseerd en heeft de schorsing van de bestreden beslissing voor de verzoekende partij geen nut meer.

Het bestaan van een uiterst dringende noodzakelijkheid wordt beoordeeld op het ogenblik van de uitspraak.

Op de zitting van 19 november 2020 verklaart de tussenkomende partij – daarin bevestigd door de verzoekende partijen – dat de betrokken negen bomen inmiddels zijn geveld. Dit blijkt ook uit de foto's die de tussenkomende partij voorlegt.

In zoverre de verzoekende partijen het vellen van de bomen willen voorkomen, moet dan ook worden vastgesteld dat de vordering geen nut meer heeft omdat deze bomen reeds geveld zijn.

4.

De verzoekende partijen menen dat het uiterst dringende karakter van de zaak blijft bestaan, ook al zijn de bomen op de bouwplaats reeds geveld. Ze beroepen zich er op dat de funderingen en de ruwbouwwerken kunnen worden opgetrokken binnen de termijn van zes maanden en dat een gewone schorsingsprocedure dus te laat zou komen.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat het enkele feit dat de vergunde werken relatief gemakkelijk en snel uitgevoerd kunnen worden op zich de uiterst dringende noodzakelijkheid niet aantoon. Een verzoekende partij dient met concrete en aan de zaak eigen gegevens aan te tonen dat de zaak uiterst dringend is door de nadelige gevolgen aannemelijk te maken die gepaard gaan

met de tenuitvoerlegging van de bestreden vergunning en die een beroep op die procedure kunnen verantwoorden. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid is immers een uitzonderingsprocedure. Ze houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging, ze herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging. De verzoekende partijen moeten dus overtuigen dat het beroep op de uitzonderingsprocedure verantwoord is aan de hand van concrete gegevens, die een voldoende ernst vertonen en voldoende aannemelijk worden gemaakt.

De verzoekende partijen blijven in hun verzoekschrift vaag en algemeen over de aangevoerde nadelige gevolgen die de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden moeten aantonen. Bovendien blijven ze in gebreke deze nadelige gevolgen met concrete overtuigingsstukken te staven. De verzoekende partijen beperken zich in hun uiteenzetting over de uiterst dringende noodzakelijkheid louter tot de algemene stelling dat hun uitzicht en woongenot zal worden geschonden eens de ruwbouwwerken een feit zijn. Ze onderbouwen dit niet op concrete wijze en brengen in hun uiteenzetting over de uiterst dringende noodzakelijkheid enkel foto's bij waaruit het uitzicht op de te vellen (en ondertussen gevelde) bomen blijkt.

Verder voeren ze in de uiteenzetting over hun 'belang' aan dat ze inkijk en privacyschending zullen ervaren van de nieuwe woningen, evenals lawaaihinder en visuele verstoring. Het belang dat de verzoekende partijen laten gelden bij het instellen van een beroep bij de Raad is echter te onderscheiden van de noodzaak tot uiterst dringende behandeling van de zaak. Het louter aangeven dat men belang heeft om beroep in te stellen omdat er als gevolg van de bestreden vergunning een schending van privacy, inkijk, lawaai- en visuele hinder zal zijn, staat niet gelijk met het aantonen van nadelige gevolgen die een uiterst dringende schorsing verantwoorden. Bovendien worden de aangevoerde nadelige gevolgen niet concreet verduidelijkt en aannemelijk gemaakt, laat staan dat ze kunnen overtuigen in het licht van de bestaande toestand op het terrein. De verzoekende partijen ontkennen niet dat een deel van de bomen achteraan op het terrein behouden wordt en dat de bestreden beslissing tevens oplegt om drie van de gevelde bomen te compenseren door het aanplanten van nieuwe bomen. Ze laten dit onbesproken in de uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

De percelen waarop de bestreden beslissing betrekking heeft zijn gelegen in woongebied. De tussenkomende partij merkt terecht op dat de percelen gelegen zijn in een verstedelijkt gebied. Het aanvoeren van nadelen, zoals privacyhinder, inkijk en lawaaihinder, die zo goed als inherent zijn aan een bebouwde omgeving, kan in principe geen uiterst dringende behandeling verantwoorden, tenzij wanneer de verzoekende partijen de Raad kunnen overtuigen dat er bijzondere en uitzonderlijke omstandigheden zijn, eigen aan de zaak, die dat wel kunnen verantwoorden. De verzoekende partijen slagen er niet aan te tonen dat er in dit concreet geval sprake is van een bijzondere of uitzonderlijke omstandigheid op gebied van privacy-, lawaai- of visuele hinder.

De conclusie uit het voorgaande is dat de verzoekende partijen in gebreke blijven om, rekening houdend met het uitzonderlijk karakter van de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de impact van deze uitzonderingsprocedure op de rechten van verdediging en de werking van de Raad, met inbegrip van de extreem verkorte behandelingstermijn, te concretiseren op welke wijze ze nadelige gevolgen zullen ervaren die voldoende ernstig zijn en die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

5.

Verder tonen de verzoekende partijen, in het licht van de concrete omstandigheden, ook niet aan dat ze voldoende diligent hebben gehandeld en dat ze de uiterst dringende noodzakelijkheid niet zelf in de hand hebben gewerkt of nadelig beïnvloed.

De verzoekende partijen zetten in hun verzoekschrift uiteen dat ze op 9 april 2020 “plots” zijn geconfronteerd met de aanplakking van de vergunning. Ze geven daarmee aan dat ze minstens op 9 april 2020 door de aanplakking kennis hebben gekregen van het feit dat er vergunning werd verleend. Ze hebben vervolgens op 23 juni 2020 een beroep tot vernietiging ingediend. De termijn om beroep in te stellen bedroeg uitzonderlijk 75 dagen. Immers, omwille van de ‘coronacrisis’ werd de gebruikelijke termijn verlengd met dertig dagen (artikel 5 van het decreet van 20 maart 2020 over maatregelen in geval van een civiele noodsituatie met betrekking tot de volksgezondheid, en artikel 4 van het besluit van de Vlaamse regering van 27 maart 2020 tot uitvoering van artikel 5 van het decreet van 20 maart 2020 over maatregelen in geval van een civiele noodsituatie met betrekking tot de volksgezondheid, wat betreft de proceduretermijnen die gelden voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Handhavingscollege).

Hoewel het beroep op 23 juni 2020 tijdig is ingediend, moet wel worden vastgesteld dat het pas is ingesteld tweeënhalve maand na de aanplakking van 9 april 2020. Voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd vervolgens pas op 17 november 2020 ingesteld, op het ogenblik dat met het vellen van de bomen werd gestart. Van de verzoekende partijen mag verwacht worden dat ze voor wat betreft de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid aantonen dat ze met gepaste spoed en diligentie zijn opgetreden. De verzoekende partijen leggen niet uit waarom ze niet samen met hun verzoek tot vernietiging ook meteen de schorsing hebben gevraagd. Indien er zoals ze stellen zes maanden over de behandeling van een vordering tot schorsing gaan, had deze eventueel nog tijdig kunnen worden behandeld door de Raad of ze tonen alleszins niet aan dat niet mogelijk zou zijn geweest.

De ruime tijdspanne die de verzoekende partijen zichzelf hebben gegeven staat redelijkerwijze niet in verhouding met de zeer korte termijn waarbinnen de betrokken partijen zich kunnen verdedigen en waarin de Raad een oordeel moet vellen, temeer ze hiervoor ook geen enkele reden of verduidelijking geven. Een schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid is een uitzonderingsprocedure, die het normale procedureverloop en de normale werking van de Raad verstoort.

6.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 40, §2, eerste lid, 1° DBRC-decreet gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing alleen geschorst kan worden bij uiterst dringende noodzakelijkheid wanneer er een uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangetoond. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middelen

In het vorige onderdeel is vastgesteld dat de verzoekende partijen de uiterst dringende noodzakelijkheid niet aantonen, zodat een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde is.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken in zitting van 24 november 2020 door de tiende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tiende kamer,

Elien GELDERS

Karin DE ROO